

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

12
2018

45 Kč / 1,90 €

Ze začátku bylo vše v pořádku...

Jan a Ivana Viktorinovi
o smrti dcery,
podnikání a štědrosti

... a lidem pokoj
Klima nebes
a svaté lenošení /12

Ozdobená
dracéna,
dort a sbíječka
Vánoce v Izraeli /17

Stoletá církev
Cesta k dnešní ČCE /20

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 Rozšířit příbytek ducha

Daniel Hurta

misie

6 Navzájem jsme se šokovali

Johana Zárubová,
Michaela Ondráčková

rozhovor

8 Měla jsem pocit, že mi Bůh dal facku

Ivana a Jan
Viktorinovi

téma: ... a lidem na zemi pokoj

12 Pokoj tobě!

Pavel Hošek

14 Jakými slovy bychom Ježíše budili my?

Jiří Unger

18 Slavíte Mikuláše?

anketa

pokoj s Izraelem

16 Vyprošujte Jeruzalému „šalom“

Johannes Gerloff

17 Znamý příběh, jiné kulisy

Dana Koutecká

můj příběh

19 Bibli jsem koupil na černém trhu

Vasile Filat

z historie

20 Stoletá církev

Dan Drápal

21 Cesta ke sjednocení

Lydie Roskovcová

připravujeme

▣ téma: kázání a kazatelé

- ▣ Dave Patty: Jak se svými posluchači komunikoval Ježíš?
- ▣ Michal Klesnil: Typy kázání a praktické rady pro kazatele

▣ Lukáš Targosz: Zážitky z cesty do Kambodže

▣ youtuber Petr Kadlec: „Učím se mluvit jazykem teenagerů“

6
Divoké rytmy, děti a farmaření
misie v rovníkové Africe

8
„Chtěla jsem taky umřít“
rozhovor s Ivanou a Janem Viktorinovými

19
Bible mezi drogami a zbraněmi
příběh bývalého mafiána

14
Klid uprostřed temnoty
Jakými slovy bychom Ježíše budili my?

ŽIVOT VÍRY

ročník 29 / prosinec 2018

cena 45 Kč / 1,90 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Bc. Lucie Vlasáková, DiS.
Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich,
Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger,
Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Bc. Lucie Vlasáková, DiS.,
Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů
nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze
zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace
(mj. kompletní ceník včetně množstevních slev)
najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis
také pomoci on-line formuláře objednat.
Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamační na Slovensku:
Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbh>

Distribuce pro zrakově postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři.
Redakce si vyhrazuje právo zaslat příspěvky krátit.
Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články,
které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde,
prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez
písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování
kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze
s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu
článku a strany). Jednotlivé články možno šířit
prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce
je druhého dne předchozího měsíce.

Později zadané inzertní zadání dle možnosti,
s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzertní odmítnout.
Seznamovací a fundraisingové inzertní
nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce
a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

ačkoli Ježíš přinesl na zem smíření a pokoj,
okolnosti jeho narození pokojně rozhodně ne-
byly. Bible ho popisuje dost úsporně a my lidé
jsme si ho ztvárili do podoby idylického barok-
ního betléma s roztomilými figurkami. Ve sku-
tečnosti to mělo do idylly asi hodně daleko.

Jsem ve věku, kdy moje kamarádky začínají
být postupně těhotné, a tak se naše hovory při-
rozeně stáčí k těhotenským a novomaminkov-
ským tématům. Ačkoli jsme šťastně vdané, ma-
teriálně zabezpečené, informace i prvotřídní lé-
kařská péče jsou dostupné, máme obavy. Jde
o něco neznámého, nevyzpytatelného, slovy ne-
předatelného, tušíme, že od okamžiku početí už
nic v našem životě nebude jako dřív. Přípravu-
jeme se na porod, vybíráme si pro něj to nejlepší
místo i lékaře a diktujeme si podmínky. Když se
blíží termín porodu, odcházíme na mateřskou,
odpočíváme, nepřepínáme se. Po porodu máme
k dispozici asistentky a zdravotní sestry, které
nám v případě potřeby s kojením a péčí o čerst-
vé novorozeně pomohou.

Marie otěhotněla nečekaně, před svatbou.
Společnost se na ni tehdy určitě koukala skrz
prsty. Ve vysokém stupni těhotenství podnikla
s Josefem dalekou cestu – nejspíš pěšky nebo
na oslíku. Porodila v neznámém prostředí,
(i na tehdejší dobu) v dost improvizovaných
podmínkách. Čerstvé maminky (a asi ani tatín-
kové) nebývaly zrovna do růžova vyspaní a od-
počatí, přesto se Marie s Josefem a dítětkem
museli po relativně krátké době znovu vydat
na cestu – v noci prchali před Herodem, daleko
do cizí země. Bůh se o ně staral, ale jednoduché
a pohodlné to určitě nebylo.

Věřím však, že i přes všechny obavy, starosti
a bolesti spojené s Ježíšovým příchodem na svět
Marie prožívala pokoj. Pokoj nezávislý na její
únavě a bolestech, na vnější situaci. Pokoj, který
pramenil z toho, že udělala správnou věc – věc,
která byla v souladu s Božím přáním.

Nedávno jsem s kamarádkou ze sboru pro-
žívala její komplikovaný vztah s nevěřícím
partnerem. Zápasila v něm asi rok. Ačkoli
se měli rádi a ten kluk o ni hodně usiloval,
byl jejich vztah (z kamarádčina pohledu)
z mnoha důvodů problematický. Rozcházel
se a zase scházel, až se kamarádka konečně
definitivně rozhodla ho opustit. Bolelo to,
muselo to pro ni být velmi těžké, dokonce
kvůli tomu odešla z práce, kterou měla ráda,
jen aby ho nemusela vidět. Celou dobu mlu-
vila o svém vztahovém trápení s blízkými
lidmi, ale především s Bohem, a když mi
říkala o svém rozhodnutí, v jejích slovech
byl kromě bolesti znát pokoj. Udělala sprá-
vnou věc v souladu s Boží vůlí a tohle niterné
vědomí a hluboké vnitřní uspokojení pro ni
bylo důležitější než cokoli jiného.

Ještě jeden příběh: Na začátku letošního
roku jsme s manželem kupovali ojeté auto a au-
tomechanik, který nám ho přivezl z Německa,
na něm měl zároveň provést všechny potřebné
opravy. Mimo jiné vyměnil i přední sklo, které
bylo prasklé. Přišly první jarní deště a my jsme
zjistili, že nám do auta teče – a to právě tím
novým sklem. Mechanikovo stanovisko znělo
jasně: „Já to platit nebudu. Sklo „tukneme“ a na-
hlásíme to pojišťovně. Máte ho přece pojištěný...“

Zaplatíme si celé nové sklo, anebo se dopus-
tíme „malíčkého pojistného podvůdku“? Tu-
šili jsme, co je správné, ale těch peněz! Kde je
stále brát? Pojištění si přece platíme, co to komu
udělá? „Nebudte blbí,“ naléhal mechanik a trval
na svém řešení.

Druhý den byla neděle. Kázání bylo zamě-
řené na evangelijní text, který popisuje, jak Je-
žíš vyčistil chrám a vyhnal z něj prodávce. I my,
chrámy Ducha, bychom měli dbát na to, aby
bylo vše vyčištěné a žádání, byť sebelepší špína
se neschovávala v koutě. Bylo rozhodnuto, bu-
deme platit.

Semínka nepokoje

Tento příběh je svědectvím o Boží milosti.
Nakonec vše vyústilo v jiné řešení: Našeho auta
se ujal manželův obětavý kolega z práce, vy-
učený automechanik, který sklo opatrně vyřízl
a znovu – tentokrát správně – ho nalepil. Za-
platili jsme mu pouze práci a lepidlo. A pro-
tože jsme na autu při doježdění do práce závislí,
ještě nám po dobu opravy půjčil vlastní auto!
I kdybychom ale platili nové sklo, věděli jsme, že
za ten vnitřní pokoj a čisté svědomí by naše roz-
hodnutí stálo.

Jsou to tři odlišné příběhy a situace, u toho
prvního se navíc jedná jen o mou domněnku,
zdá se mi však, že něco mají společné: Pokoj,
který v nás zavládne, když se navzdory svým
strachům, bolestem a jiným okolnostem roz-
hodneme Boha poslechnout. Pokoj, který v nás
může vládnout bez ohledu na to, jaké kompli-
kace nám naše rozhodnutí případně přinese.

Člověk, kterého Hospodin k něčemu volá –
ať už k tomu, něco udělat, nebo naopak něco
neudělat – obvykle prožívá nepokoj. Pán Bůh
na nás má i jiné páky: Jonáše spolkl ryba, Moj-
žíšovi jeho výmluvy u hořícího keře taky moc
nepomohly. Bůh nás dokáže „přemluvit“. Málo-
kdy toho ale využívá. Spíš do nás zasévá nená-
padné semínko nepokoje, posílá různá znamení
a trpělivě čeká, až nám to dojde. Až si v každo-
denním shonu a hluku uděláme čas na své nitro
a poslechneme si, co se v něm ozývá. A až se ko-
nečně rozhodneme podle toho jednat.

Přála bych si, aby advent a Vánoce byly
opravdu časem míru a pokoje, kdy nebudeme
uklízet a zdobit jen svoje domácnosti, ale pře-
devším své nitro. Kdy se do něj společně s Bo-
hem ponoříme a najdeme zdroje nepokoje.
A pokud v nás náhodou ten nepokoj vyvolává
sám Pán Bůh, pokud nám ukazuje, že máme
něco napravit, nebo nás k něčemu novému po-
volává (jako tehdy povolal mladičkou, nepro-
vdanou Marii), kéž to rozpoznáme a neza-
padne to v dlouhém seznamu našich vlastních
novoročních předsevzetí.

□ Lucie Vlasáková

Rozšířit příbytek ducha

Daniel Hurta

Letos o Velikonocích jsem byl v církvi na dvou bohoslužbách – na Velký pátek a na Velikonoční neděli. Na každém ze setkání kázal jiný člověk. Zaujalo mě, že oba nezávisle na sobě pověděli, že kdyby si nemuseli připravovat kázání, ani by si neuvědomili, že již tady jsou Velikonoce. Při této poznámce mne zamrazilo už v pátek, v neděli potom znovu a ještě důrazněji. Ti dva muži to navíc pověděli tak, jako by to byla realita, s níž se nedá nic dělat.

Je to skutečně tak, že pokud nebudu o Velikonocích kázat, tak si na ně ani nevzpomenu? Co s tím, pokud to řeknou i lidé pracující na plný úvazek v církvi?

Oba dva kazatele znám. Umějí tvrdě pracovat, rozhodně nepatří mezi flákače. Tato jejich prohlášení mě zastavila, protože to prožívám

podobně. Musel jsem se začít na svůj život dívat jinak. A začal jsem hledat, jak z tohoto stavu ven. Později mi jeden přítel pomohl zformulovat, v čem můj problém spočívá: Dej pozor, aby se tvoje křesťanství nevyčerpalo činností, zatímco se uvnitř tiše hrouť.

Naplní, ale nezasytí

O Vánocích se nám něco podobného asi nestane. Hulákají na nás už od začátku listopadu z reklam na každém rohu. Jenže reklamy lákající k nákupu dárků nás ke Kristu nedovedou.

Adventní čas, do kterého jsme právě vstoupili, je časem připomínání si příchodů. Příchodu prvního, ale také příchodu druhého. Věříme, že se Kristus narodil. Věříme, že přijde znovu? Správnou odpověď umíme: Ano, věříme. Otázkou však je, zda je na nás tato víra zjevná.

Ještěže nám naši předci dali tyto dva svátky do diáře. Možná bychom se bez nich nikdy

nezastavili a někteří z nás by se vysílili v aktivismu či v nekonečném sebestředném navyšování majetku.

Nebezpečí, že se ztratíme v návalu možností a příležitostí, co dělat, kam cestovat, do čeho investovat, se myslím dotýká naprosté většiny z nás. Přitom možná nedoceňujeme skutečnost, že tím se naše duše nenasytí, neobnovuje, neposiluje. Mnohé věci nás naplní, jen málo nás však zasytí. Hodně věcí nás zabaví, jen některé však posílí. Pracujeme a vyděláváme do takové míry, že už potom nemáme sílu na nic jiného. V době svobody je jen na nás, kdy řekneme „dost, nyní chci odpocívat“, kdy zaměříme svůj život na věci vnitřní.

Myslím, že právě dvě sváteční období – advent a Velikonoce – se nám nabízejí jako čas pro obnovu našeho vnitřního člověka, naší duše nebo, jinak řečeno, našeho zaměření na věci věčné.

Možnost pracovat je dar od Boha. Je-li správně používán, slouží životu a přitahuje nás zpět k Pánu. Pokud se však práce – nebo rodina,

krátce

◆ **Změny ve vedení Alfý.** Rada Alfý v Česku má nového předsedu. Její dosavadní vedoucí, jeden z pastörů KS Praha Miloš Poborský, se před rokem stal ředitelem ETS a po 16 letech nyní vedení Alfý předal. Novým předsedou Rady je Tadeusz Czudek, starší CB Český Těšín.

„Cítil jsem určitý závazek ohledně nové filmové série Alfý pro dospělé, kterou jsem slíbil ještě zrealizovat,“ vysvětlil Poborský. Filmová série se v současnosti dokončuje, a proto mohlo dojít k předání. „Sbor CB Český Těšín patří v rámci celé ČR mezi ty, kde je ovoce Alfý vidět nejvýrazněji, a jsem moc rád, že starší právě z tohoto sboru se stal mým nástupcem. Rada Alfý ho jednoznačně podpořila,“ uvedl Poborský.

Kancelář Alfý je bez vedoucího, jsou zřízena dvě místa koordinátorů, kteří mají pomáhat rozvíjet Alfý v katolickém a nekatolickém prostředí.

Od člena Rady Alfý Martina Hambálka z CB Pardubice, který v posledním roce převzal část administrativy, přebírá většinu administrativy Iva Jeníčková z KS Děčín, která se s manželem Dominikem řadu let soustředí na kurz Alfa pro mládež.

Od svých českých počátků v roce 1997 se kurzy Alfý staly jednou z nejvlivnějších a nejpłodnějších evangelizačních aktivit používaných českými křesťany. Tato britská iniciativa se stala mezinárodní v roce 1994 a od té doby si našla cestu do 169 států světa a do všech křesťanských církví. V Česku jsou kurzy Alfý pořádány v 13 denominacích a v řadě nedenominálních sborů, což z Alfý činí jednu z nejvýznamnějších ekumenických aktivit u nás.

◆ Oslavy s výsadbou lip století.

Oslavy výročí republiky s vysazováním lip století v rámci projektu Staleté kořeny proběhly celkem na 63 místech, a to ve spolupráci s městskými úřady, obcemi, církvemi, ale také s různými spolky a křesťanskými organizacemi. „Naše“ lípy se vysazovaly v Praze, Brně, v Ostravě, ale také v řadě menších měst i vzdálených obcích. Lípu se podařilo vysadit také v Kralicích nedaleko Památníku Bible kralické a u hradu Helfštýn.

Některé sbory to s výsadbou vzdaly už v srpnu, a to z obav, že nestačí připravit program. Oproti tomu se ozvali zástupci jednoho sboru asi čtrnáct dní před výro-

čím a uspořádali v Českých Budějovicích šest slavností. „30. 10. jsme vysadili lípu na sídlišti Vltava. I když jsme měli povolení, jeden starousedlík s námi nadšení z výsadby nesdílel, ale nakonec jsem mohl jeho synovi vyprávět, proč to děláme a co si připomínáme. Oslovilo ho to a lípu jsme vysadili. Zapojily se rodiny s dětmi z Royal

Rangers (na tomto sídlišti náš sbor slouží dětem už pět let) a atmosféra byla nako- nec výborná,“ popsal oslavu Jan Jakeš z CB České Budějovice.

Ti, kteří si nechali vysazování lip přesně na neděli 28. 10. (což byla většina), se museli potýkat s nepříznivým počasím, ale i přesto akce proběhly všude.

„Měli jsme asi 50 účastníků – většina z nich byla z okolních domů – kteří nedbali deště a přišli. Řada z nich pokračovala i na následující slavnostní bohoslužbu, po které jsme dávali občerstvení a „československý“ dort. Řada lidí byla dotčena, za některé jsme se i modlili, během vysazení jsme také zástupně vyznávali viny našeho národa a prosili o odpuštění. Bylo to hluboké, radostné a povzbudivé,“ ohlíží se za akcí Josef Hejnic z KS Praha-Hostivař. Iva Hlavsová

◆ Křesťanští umělci ve Vsetíně.

O víkend, během kterého vrcholily oslavy vzniku samostatného Československého státu, se ve Vsetíně uskutečnila konference pro křesťanské umělce Artko. Akci, která volně navazovala na pražskou Konferenci modliteb a chval 2017, uspořádali organizátoři festivalu United ve spolupráci s Křesťanskou akademií mladých.

Úvodního pátečního programu se ujal zahraniční host, španělský mim Carlos Martínez.

Posluchačům například na základě svého příběhu ukázal provázanost osobních snů s vlastní identitou. Pak se

program rozdělil a návštěvníci si mohli vybrat z projekce krátkých rozhovorů s umělci a stand-up vystoupeními (tj. vystoupení, kdy umělec dostává prostor na pódiu a jeho cílem je oslovit přítomné diváky). Fungovala také místnost chval, kde v jednu chvíli spontánně vznikla kapela.

Sobota byla vyhrazená celkem 15 seminářům. Mezi jejich vedoucími se vystřídali např. ilustrátor Lubomír Hlavsa, písničkář Pavel Helan, britský muzikant John de Jong, tanečnice Aneta Morales, frontman kapely Espé Julio Slovák nebo herec Jakub Tomoszek.

Celkově se akce zúčastnilo asi 220 návštěvníků, vystupujících a organizátorů.

„Na Artku jsem cítil zvláštní pocit povzbuzení. Komunita umělců je evidentně něco, co může být do budoucna velmi zajímavé, živé, co může přinést nové věci do života církve a přesahovat ji,“ zhodnotil konferenci jeden z organizátorů, hudebník Filip Zavřel.

V sobotu večer akci zakončilo veřejné divadelní představení Carlose Martíneze v místním Domě kultury. Výběr jeho nejlepších scének s názvem „Hand Made“ sledovalo na 330 diváků.

„Dostali jsme velice pozitivní zpětnou vazbu, a dokonce nabídky na spolupráci s dalšími umělci. To je pro nás velkou

společnosti, škola a vůbec jakékoliv dobro – stane cílem samo o sobě, mění se v modlu. Výsledkem je vězení, poušť, dokonce hřbitov ducha.

Letos o Velikonocích jsem si uvědomil, že jsem se ocitl na hřbitově ducha a že to není hezké místo. Rozhodl jsem se po vzoru církve dřívějších staletí všimnout si více svátků Velikonoc a Vánoc a naučit se jejich pravidelný, opakující se rytmus využívat k ochraně své duše a posílení vztahu s Bohem. Vrátil jsem se k duchovním disciplinám a znovu začal objevovat jejich sílu a význam.

Uvědomil jsem si, že jsem se ocitl na hřbitově ducha. Není to hezké místo.

Jednou z duchovních disciplín, kterou jsem znovu začlenil do svého života, je půst. K tomuto rozhodnutí mne dovedl zcela „bezvýznamný“ jednodenní půst z letošních Velikonoc. Zpětně totiž vidím, že i pouhý jednodenní, v něčem

nahodilý půst měl moc mě zastavit, zaměřit na Krista a začít ve mně obnovu ducha. Bez něj bych asi ani já nevěděl, že budou Velikonoce.

Půstem oslabené tělo pracovalo v můj prospěch – několikrát denně mi naznačilo, že by bylo dobré si odpočinout – a tak mi během běžného pracovního dne připomínalo, proč se postím, a přibližovalo mě k Bohu.

Dobrovolně omezit své síly?

Obvykle se naše tělo a mysl proti půstu bouří. Důvodů, proč nepřibrzdit, neomezit své síly, je mnoho. Pokud však nevydržím pár hodin nejíst, jak mohu čekat, že se mi podaří ovládnout zákeřnější vášně, jako je hněv, závist nebo pycha?

Užitkem půstu je zpomalení. V době půstu nedosahuji výkonu potřebného k aktivismu a hromadění majetku. Je to určitá brzda, kterou si můžeme do života sami vložit ve chvíli, kdy si uvědomíme, že nám hrozí hřbitov ducha. Trávíme-li veškerý svůj čas aktivitou – třeba i takovou, která slouží Kristu – a přitom zanedbáváme modlitbu a zapomínáme trávit čas s Bohem, ohrožujeme svou víru i moc svého křesťanství.

Kdosi řekl, že „Ježíš Kristus sice přislíbil, že brány pekla jeho církev nepřemohou, ale neslíbil, že peklo nepoloží na lopatky církve na Západě“. Nemůžeme dát světu ani svým dětem něco, co nemáme. To, co nám, lidem dnešní doby, chybí, je právě moc našeho křesťanství, protože jsme dovolili, aby nás náš životní styl o tuto moc připravil.

Když jsem začal hledat východisko ze hřbitova duše, ze stavu hroutícího se vnitřního světa, Bůh mne dovedl k Augustinově modlitbě, kterou jsem se začal učit modlit:

Příbytek mé duše je příliš těsný pro tvůj příchod: ať se rozšíří tebou.

Je na spadnutí, oprav ho. Uznávám a vím, že jsou tam věci, které urážejí tvůj zrak.

Ale kdo ho vyčistí? Ke komu jinému než k tobě budu volat: Očisť mě od chyb, jež jsou mi skryty, chraň svého služebníka, Pane, před zpupností.

V diáři máme dva velké svátky. Využijme dobu adventu a obdobně dlouhé, čtyřicetidenní předvelikonoční období k obnově svých duší – například tím, že se zřekneme rychlosti svého života ve prospěch obnovy života vnitřního.

Autor je pastoračním asistentem CB „Maják“ Vsetín.

odměnou a plánujeme v této iniciativě mezi umělci pokračovat,” uvedla hlavní koordinátorka projektu Markéta Satková.

◆ **Nový kostel v Praze.** Pražské sídliště Barrandov patří k novým sídlištím, kde nejsou žádné kostely. Na celém Barrandově měla jen římskokatolická církev misijní středisko, které bylo před lety z důvodu nevyhovujícího stavu zbouráno. Na pozemku bývalého střediska se občas konaly křesťanské akce a posledních osm let byla snaha zahájit na tomto místě stavbu kostela se společenským centrem.

Ve čtvrtek 1. 11. byla tato snaha korunována úspěchem. Po shromáždění finančních prostředků, vypracování a schválení projektu a výběru prováděcí firmy byl za přítomnosti kardinála Duky a několika set přihlížejících položen základní kámen kostela Krista Krále. Vedle kostela, resp. v napojení na kostel bude i kavárna a společenské centrum. Stavba by měla být dokončena do dvou let.

Lubomír Ondráček

◆ **Z BJB vystupuje pět sborů.** Na začátku listopadu oznámily sbory BJB Jablonec n. N., Kroměříž, Kuřim, Lovosice a stanice Jilové u Děčína, že se rozhodly „uskutečnit kroky vedoucí k vystoupení ze svazku sborů sdružených do Bratrské jednoty baptistů“. Ve společném prohlášení kritizují BJB zejména za to, že se odklonila od autority Písma a liberalizuje se. Konkrétně jim vadí aktivní účast BJB v ERC (nemůže se tak „jasně vymezit vůči těm církvím, které nekáží, anebo dokonce překrucují biblické evangelium“), instalace ženy-kazatelky a neschopnost „zaujmut jednoznačné stanovisko

v otázce popírání hříšnosti praktikované homosexuality“.

„Takováto ztráta autority Písma má za následek, že jako denominace již nemáme společný pevný základ, což s sebou přináší kompromisy, které již nemůžeme a nechceme více přehlížet,“ vysvětlují své rozhodnutí v prohlášení.

◆ **Svoboda vyznání zvítězila nad svobodou slova.** Rakušanka s iniciálami E. S. na svých přednáškách o islámu v roce 2009 označila sňatek proroka Mohameda s šestiletou dívkou Ajšou za pedofilii. (Manželství bylo podle historických pramenů naplněno, když bylo děvče devět let a Mohamedovi kolem padesáti.) Na základě udání se její případ dostal až k soudu, který rozhodl, že se dopustila znevažování náboženství, a uložil jí pokutu. Ostatní rakouské soudy rozhodnutí potvrdily, žena se proto odvolala až k Evropskému soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Argumentovala právem na svobodu slova, které podle ní náboženské skupiny musejí tolerovat.

Evropský soud dal letos v říjnu za pravdu rakouským soudům – ženy komentáře podle něj nebyly objektivní, nestojí na historickém základu ani nebyly proneseny s úmyslem podpořit veřejnou diskusi. „Poznámky mohou být chápány pouze jako manifestace, že Mohamed není hoden uctívání,“ uvedl tribunál a dodal, že byly proneseny ve snaze očerňovat islám. „Prezentovat odsuzující výroky jako vyjádření názoru pokračuje přípustné hranice svobody slova,“ rozhodl soud.

Výrok soudu, který upřednostnil náboženská práva menšiny před svobodou slova, je poměrně překvapivý. Otázka zní, jestli je

to do budoucna pro křesťany dobrá, nebo špatná zpráva.

◆ **Spory kolem Istanbulské úmluvy.** Pokračuje i diskuse o tzv. Istanbulské úmluvě (IÚ). Nejčastěji je kritizováno to, že je Úmluva psána příliš obecně, lze ji tudíž vykládat různě, a tedy i zneužít. Probíhající ostrá debata nejednoznačnost formulací potvrzuje.

V říjnu se k IÚ kriticky vyjádřila Česká advokátní komora (ČAK) a Unie rodinných advokátů. „Pokud ČR úmluvu ratifikuje, bude muset změnit legislativu i v řadě oblastí stávající praxe, přístup k rodině, k pachatelům, ke vzdělávání ve školách apod. Nejde totiž ani tak o dokument právní, ale ideologický, který opakovaně používá termín „gender“, zdůrazňuje genderovou podmíněnost násilí a ukládá signatářským zemím řadu úkolů, které mají po ratifikaci zavést do svého právního řádu i do společenských vztahů. ... Racionálně zaměřeni posuzovatelé, k nimž se svými kolegy patřím, mají za to, že stávající legislativní úprava je dostačující a že Istanbulskou úmluvu nepotřebujeme, pouze stačí zákony dodržovat, násilí hlásit a trestání vymáhat,“ napsala k tomu pro právnický časopis Bulletin advokacie v rámci obsáhlého zdůvodnění JUDr. Daniela Kovářová. Podle ČAK by Úmluva také prolomila profesní mlčenlivost advokátů.

Proti ratifikaci se už dříve vyjádřily některé církve (řkc, řekc, JB, CASD, ECM, SCEAV a CB), naopak synodní rada ČCE Úmluvu koncem října podpořila.

Většina zemí Evropy IÚ již ratifikovala, jsou však i takové, které ji odmítají – včetně např. Slovenska. To se začátkem letošního roku rozhodlo jít cestou kompromisu:

Úmluvu neratifikuje, protože není v souladu s definicí manželství jako svazku muže a ženy ve slovenské ústavě. Všechna prospektná a potřebná ustanovení Úmluvy však začlení do vnitrostátních právních norem.

◆ **Diskuse o „manželství pro všechny“ pokračuje.** V médiích i v poslanecké sněmovně nadále probíhá bouřlivá debata o dvou protichůdných návrzích zákonů – jeden usiluje o „manželství pro všechny“, druhý chce ukotvit manželství jako svazek muže a ženy v ústavě. Projednávání návrhů poslanci stále odkládají.

Sbírání podpisů pod petici na podporu (tradičního) manželství také pokračuje, podepsat ji bude možné minimálně do konce roku 2018. „Protože je pravděpodobné, že „manželství pro všechny“ se dostane do druhého čtení, nutně potřebujeme mít nástroj, který ukáže, že česká veřejnost si manželství muže a ženy váží a nechce ho otevřít všem, ale naopak povýší jeho ochranu až do ústavy,“ vysvětluje Jana Jochová z Aliance pro rodinu, proč usilují o sto tisíc podpisů. (Začátkem listopadu jich petice měla přes 75 000.)

Aliance vyzývá také odborníky z řad psychologů, lékařů, sociálních pracovníků a podobných profesí, aby se připojili k výzvě adresované poslancům a senátorům a vyjádřili nesouhlas s uzavíráním stejnopohlavních manželství: „Pokud máte příslušnou odbornost či praxi, napište na e-mail jzuchnický@prorodiny.cz svůj titul, celé jméno, pracoviště a případně i krátké sdělení, své stanovisko.“

Celé znění výzvy lze najít na webu www.prorodiny.cz. Petice a aktuální informace o průběhu debaty jsou dostupné na www.podporamanzelstvi.cz.